

Arrest

nr. 314 421 van 8 oktober 2024
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Algerijnse nationaliteit te zijn, op 22 oktober 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 september 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 23 oktober 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2024 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 2 september 2024.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker wordt op 22 september 2023 op heterdaad betrapt tijdens een winkeldiefstal. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie neemt op 22 september 2023 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), aan verzoeker ter kennis gebracht op dezelfde dag. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M. (...)

Voornaam: H. (...)

Geboortedatum: (...) 2005

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: N. (...) R. (...) °(...) 2005; R. (...) R. (...) (...) 2000; N. (...) R. (...) °(...) .2000; N. (...) R. (...) °(...) 2002; R. (...) N. (...) °(...) 1974

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten voile toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,*
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,*

Uiterlijk op 22.09.2023.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 03.08.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van indringen in havengebied.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.08.2022.

Betrokkene verklaart dat hij op het punt staat te trouwen met een vrouw die hij heeft leren kennen in België. Hij kan echter haar geboortenaam niet en weet ook haar woonplaats niet. In het administratief dossier kan er niks gevonden worden wat betreft een verklaring van intentie tot huwen. Betrokkene werd op 22.12.2022 nogmaals geïntercepteerd waarbij hij verklaarde geen vriendin noch een gezinsleven of kinderen te hebben. Er is dus geen sprake van een duurzame relatie. Dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM. Bovendien wisten zowel betrokkene als zijn partner, dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illégale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien het feit dat betrokkene op het punt staat te trouwen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk

gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

2° Betrokkene heeft in het kader van een procedure voor internationale bescherming, verblijf, verwijdering of terugdrijving valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten gebruikt, of heeft fraude gepleegd of andere onwettige middelen gebruikt.

Betrokkene N. (...) R. (...) °(...) 2005; R. (...) R. (...) (...) 2000; N. (...) R. (...) °(...) .2000; N. (...) R. (...) °(...) 2002; R. (...) N. (...) °(...) 1974

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van dat hem betekend werd op 03.08.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.08.2022. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrap op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 03.08.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van indringen in havengebied.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering"

Eveneens op 22 september 2023 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar, aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M. (...)

Voornaam: H. (...)

Geboortedatum: (...) 2005

Geboorteplaats: -

Nationaliteit: Algerije

In voorkomend geval, alias: N. (...) R. (...) °(...) 2005; R. (...) R. (...) (...) 2000; N. (...) R. (...) °(...) .2000; N. (...) R. (...) °(...) 2002; R. (...) N. (...) °(...) 1974

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 22.09.2023 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.08.2022 dat hem betekend werd op 03.08.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 03.08.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van indringen in havengebied.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij op het punt staat te trouwen met een vrouw die hij heeft leren kennen in België. Hij kan echter haar geboortenaam niet en weet ook haar woonplaats niet. In het administratief dossier kan er niks gevonden worden wat betreft een verklaring van intentie tot huwen. Betrokkene werd op 22.12.2022 nogmaals geïntercepteerd waarbij hij verklaarde geen vriendin noch een gezinsleven of kinderen te hebben. Er is dus geen sprake van een duurzame relatie. Dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM. Bovendien wisten zowel betrokkene als zijn partner, dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien het feit dat betrokkene op het punt staat te trouwen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.

Betrokkene verklaart verder niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 74/13 en 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 6 en 8 van het Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van zijn rechten van verdediging, van het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en het motiveringsbeginsel. Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"A.1.

Dat verzoeker van oordeel is dat het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten en het inreisverbod in strijd is met de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de rechten van verdediging.

Dat immers het verzoeker betekend bevel gemotiveerd wordt verwijzende naar het feit dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Verzoeker merkt in eerste instantie op dat in de beslissingen aangaande deze vermeende schending van de openbare orde in hoofde van verzoeker nergens wordt verwezen naar een aangaande verzoeker opgestelde P.V. evenmin naar enige strafrechtelijke veroordeling.

Verzoeker vindt het overigens vreemd dat op dezelfde dag door twee verschillende politiediensten een TARAP/RAAVIS-verslag werd opgesteld.

De bestreden beslissingen voorts nergens motiveren waarom de TARAP/RAAVIS-verslagen, opgemaakt ten aanzien van verzoeker, zouden wijzen op het feit dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden.

Dat echter verzoeker door verweerder onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar wordt betekend zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad om zich te verdedigen tijdens een verhoor en tijdens een eerlijk proces.

Dat geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt rekening gehouden met verzoekers rechten van verdediging en met het art. 6 E.V.R.M.

Dat derhalve geenszins verzoeker onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 3 jaar kan worden betekend zonder dat wordt gemotiveerd waarom geen rekening dient te worden gehouden met feit dat verzoekers onschuld vaststaat totdat zijn schuld wettelijk is bewezen en de vaststelling dat verzoeker een Belgische partner heeft met wie hij wenst in het huwelijk te treden.

Verzoekers vermeend gevaar voor openbare orde is geenszins bewezen.

Dat verzoeker bovendien op geen enkel ogenblik recent werd gehoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod en bevel om het grondgebied te verlaten, doch onmiddellijk aan hem een bevel en inreisverbod wordt betekend.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 6 EVRM.

A.2.

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoeker uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoeker wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing en inreisverbod.

In casu werd verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten en inreisverbod betekend zodat hij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk opnieuw en recent door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker is.

Dat er dan ook sprake is van een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

A.3.

Dat verweerder als motivatie voor het bevel om het grondgebied te verlaten zonder termijn voor vrijwillig vertrek stelt dat er sprake is van een bedreiging voor openbare orde is en dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder betekend bevel en inreisverbod.

Zoals supra reeds gesteld, werd in de beslissingen niet verwezen naar een opgemaakt P.V. of naar enige strafrechtelijke veroordeling in hoofde van verzoeker.

Verzoeker heeft geen kennis van een hem eerder betekend bevel of inreisverbod.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker de openbare orde schaadt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr.163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".

Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)2 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

A.4.

Artikel 74/13 Vw. stelt het volgende : "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Het artikel 74/13 Vw. is een gedeeltelijke omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn.

Dat geenszins door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in de verzoeker betekende beslissingen op een afdoende manier werd gemotiveerd waarom in casu geen rekening dient te worden gehouden met het gezins- en familieleven van verzoeker in België.

Verzoeker heeft immers in België een duurzame relatie met mevrouw T. (...) P. (...), met wie hij te Wachtebeke samenwoont en op 11 september 2023 een huwelijksaangifte heeft ingediend bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Wachtebeke (stuk 2).

Verzoeker werd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie afdoende gehoord aangaande zijn gezins- en familieleden in België.

De artikelen 7 en 74/14 Vw., waarop het bevel om het grondgebied te verlaten is gesteund, is een gedeeltelijke omzetting van het artikel 6 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG van 16.12.2008.

Wanneer de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie de Terugkeerrichtlijn toepast, zoals hier dus het geval is, moet hij het Handvest van de Grondrechten van de EU respecteren.

In casu heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoeker en zijn partner is. Het laatste verhoor van verzoeker dateert van 22.12.2022.

Het horen van verzoeker is in casu uitermate belangrijk geweest gelet op zijn verloofde, die in België woont en werkt.

Uit de verzoeker betekende beslissingen blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie hiervan onvoldoende rekening mee heeft gehouden.

Dat er derhalve sprake is van schending van het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het art. 74/13 Vw., van de artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet van 29 juli 1991) en van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

A.5.

Dat in casu een inreisverbod wordt opgelegd voor een termijn van 3 jaar, waarvan de bestreden beslissing stelt dat deze termijn "proportioneel" zou zijn.

Dat er dan ook sprake is van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Dat het inreisverbod enkel motiveert dat een termijn van 3 jaar wordt opgelegd omdat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten en omdat hij door de twee TARAP/RAAVIS-verslagen geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van maar liefst 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

Verzoeker woont immers in België samen met zijn Belgische verloofde (wat hij ook heeft verklaard) reden waarom het voor hem niet evident is om België te verlaten.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat verzoeker niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Bovendien werd evenmin aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat aan verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd van maar liefst 3 jaar, terwijl verzoeker een gezinsleven in België heeft en de intentie heeft om te huwen.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de elementen in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.

Aangaande de zorgvuldigheidsplicht dient te worden opgemerkt dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, RvS 21 september 2009, nr. 196.247; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

Een zorgvuldige voorbereiding van de beslissing impliceert dat deze beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 maart 2013, nr. 222.953, RvS 28 juni 2012, nr. 220.053).

Dat er in casu sprake is van een schending van de beginselen van behoorlijk bestuur en meer bepaald de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel, evenals een kennelijke beoordelingsfout."

3.2 In een tweede middel voert verzoeker opnieuw de schending aan van artikel 8 van het EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van het motiveringsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"B.1.

Dat verzoeker verloofd is met een Belgische dame die uiteraard gevestigd is in België en zij zich reeds tot de ambtenaar van de burgerlijke stand te Wachtebeke gewend hebben met het oog op een huwelijk.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

B.2.

Dat, wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste plaats moet nagekeken worden of er een familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip 'familie- en gezinsleven', noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, vooreerst moet worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, §150).

Dat, overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Verzoeker en zijn Belgische partner wonen samen, vormen effectief een gezin en gaan huwen, zodat er aangenomen kan worden dat verzoeker een gezinsleven in België heeft.

B.3.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven.

In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds.

Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

Immers, verzoeker heeft een relatie met een Belgische dame die haar volledig leven in België heeft en al haar socio-economische belangen in België heeft. Verzoeker heeft met dit gezinsleven geen rekening gehouden bij de afweging waartoe hij gehouden is in toepassing van art. 8 EVRM.

De bestreden beslissingen houden dus geen enkele grondige proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM, van het proportionaliteitsbeginsel, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoeker heeft immers een relatie met een Belgische dame, woont met haar samen en zij hebben de intentie om te huwen, zodat de bestreden beslissingen dan ook geenszins proportioneel zijn en een schending inhouden van artikel 8 EVRM.

B.4.

Door de bestreden beslissingen werd niet op een afdoende manier aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissingen, noch het administratief dossier geven er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen ervan rekening werd gehouden met het gezinsleven van verzoeker waarvan de verwerende partij kennis had op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissingen dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissingen het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker (en hierdoor ook zijn verloofde) erdoor ondergaan, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

3.3 De middelen worden, gelet op hun onderlinge samenhang, samen behandeld.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet onder het toepassingsgebied van artikel 6 van het EVRM vallen (cf. EHRM 5 oktober 2000, nr. 39652/98, Maaouia t. Frankrijk (GC). Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof hetzelfde standpunt inneemt (cf. GwH 27 mei 2008, nr. 81/2008, overweging B. 24.1; GwH 2 april 2009, nr. 67/2009, overweging B.3.2; GwH 4 maart 2009, nr. 36/2009, overweging B. 3.5.). Ook de Raad van State oordeelde dat artikel 6 van het EVRM enkel van toepassing is in burgerlijke en strafrechtelijke zaken, terwijl het asielrecht een politiek recht is dat buiten de toepassings sfeer van deze verdragsbepaling valt (cf. RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Verzoeker kan dan ook niet op ontvankelijke wijze de schending van artikel 6 van het EVRM inroepen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

Er kan worden vastgesteld dat de bestreden beslissingen zowel in feite als in rechte zijn gemotiveerd. Wat de eerste bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven omdat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum/verblijfstitel; omdat hij door zijn gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden en omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort, noch opgeheven is. Verweerder concretiseert dat verzoeker op 3 augustus 2022 door de politiediensten van Brugge werd aangehouden omwille van het indringen in havengebied, alsook op "03.08.2022" door de politiediensten van Gent op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. Uit verweerdters uiteenzetting in zijn nota met opmerkingen blijkt dat dit een materiële vergissing betreft, daar verzoeker niet op 3 augustus 2022 maar wel op 22 september 2023 door de politiediensten van Gent op heterdaad werd betrapt op feiten van winkeldiefstal. Dit doet echter geen afbreuk aan de wettigheid van het bestreden motief. Tenslotte motiveert verweerder dat aan verzoeker op 3 augustus 2022 een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, hetgeen nog steeds van kracht is. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, motiveert verweerder, met verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de Vreemdelingenwet, dat aan verzoeker een inreisverbod van drie jaar moet worden opgelegd omdat er

voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

Deze uiteenzetting verschaft verzoeker het genoemde inzicht en laat hem aldus toe de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek uiteenzet ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissingen, voert hij in wezen de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel. De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De overheid is onder meer verplicht om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk te onderzoeken, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 28 juni 2018, nr. 241.985).

Het evenredigheidsbeginsel slaat op de verhouding van evenredigheid tussen de aangehaalde elementen en de beoordeling van die elementen door verweerder. Het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad echter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (cf. RvS 17 december 2003, nr. 126.520). De Raad kan enkel optreden wanneer het bestuur een kennelijk onredelijk gebruik maakt van zijn beoordelingsvrijheid.

Het proportionaliteitsbeginsel, als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen maar enkel om het onwettig te bevinden indien de bestreden beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat verzoeker ondergaat (cf. RvS 4 juli 2002, nr. 108.862; RvS 17 december 2003).

In de eerste plaats voert verzoeker de schending aan van het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest. Het hoorrecht, zoals neergelegd in artikel 41 van het Handvest dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. De Raad wijst erop dat volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie het hoorrecht een algemeen beginsel van Unierecht vormt (cf. HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 81-82). Het hoorrecht maakt tevens deel uit van de grondrechten die bestanddeel zijn van de rechtsorde van de Unie en die verankerd zijn in het Handvest. Dit hoorrecht dient niet enkel door de instellingen van de Unie te worden erkend, maar aangezien het een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten wanneer zij beslissingen nemen die binnen de werkingssfeer van het Unierecht vallen, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor.

De Raad wijst erop dat luidens vaste rechtspraak van het Hof een schending van het hoorrecht naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen verhinderen (cf. HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure een schending van het hoorrecht oplevert.

Verzoeker stelt dat onmiddellijk een bevel om het grondgebied te verlaten en een inreisverbod worden opgelegd zonder dat hij voorafgaandelijk het recht heeft gehad zich te verdedigen tijdens een verhoor. Hij betoogt dat hij op geen enkel ogenblik recent werd verhoord omtrent een eventueel op te leggen inreisverbod en een bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker meent dat het laatste gehoor dateert van 22 december 2022. Hij had, zou hij zijn gehoord, kunnen wijzen op zijn verloofde die in België woont en werkt.

Er dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissingen wordt gemotiveerd: *“betrokkene werd gehoord door PZ Gent op 22.09.2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen”*. Dit is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier. In het administratief dossier bevindt zich immers een ‘administratief rapport: illegaal verblijf’ van 22 september 2023 waaruit blijkt dat verzoeker door een politiebeambte werd gehoord. Verzoeker werd gevraagd of hij een partner heeft met wie hij een duurzame relatie in België heeft. Verzoeker heeft hierop “ja” geantwoord en heeft de naam van zijn partner vermeld. Er dient ook rekening te worden gehouden met het feit dat de politiebeambte verder nog het volgende attesteert: *“verdachte verklaart dat hij op het punt staat om te trouwen met een vrouw die hij leren kennen heeft in België. Betrokkene kent echter de geboortenaam van zijn vriendin niet noch haar woonplaats”*.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder rekening heeft gehouden met het feit dat verzoeker een Belgische partner heeft: *“Betrokkene verklaart dat hij op het punt staat te trouwen met een vrouw die hij heeft leren kennen in België. Hij kan echter haar geboortenaam niet en weet ook haar woonplaats niet. In het administratief dossier kan er niks gevonden worden wat betreft een verklaring van intentie tot huwen. Betrokkene werd op 22.12.2022 nogmaals geïntercepteerd waarbij hij verklaarde geen vriendin noch een gezinsleven of kinderen te hebben. Er is dus geen sprake van een duurzame relatie. Dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM. Bovendien wisten zowel betrokkene als zijn partner, dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illégale verblijfssituatie van betrokkene in België.*

Bovendien het feit dat betrokkene op het punt staat te trouwen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg supérieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij voorhoudt dat zijn hoorrecht werd geschonden. Niet alleen blijkt uitdrukkelijk uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker weldegelijk werd gehoord omtrent zijn gezinsleven voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissingen, hij brengt ook geen nieuwe informatie aan waarmee verweerder ten onrechte geen rekening zou hebben gehouden.

Een schending van het hoorrecht blijkt niet.

In de eerste bestreden beslissing wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt: *“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land”*. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet weerspiegelt de hogere rechtsnormen, zoals de artikelen 3 en 8 van het EVRM. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven en dient richtlijnconform te worden toegepast.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en

gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat verweerder het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner niet aanvaardt. Verweerder motiveert dat verzoeker op het punt staat te trouwen met een vrouw die hij heeft leren kennen in België. Hij kent echter haar 'geboortenaam' of woonplaats niet. Verweerder stelt vast dat in het administratief dossier geen verklaring van intentie tot huwen kan worden gevonden. Hij wijst er eveneens op dat verzoeker op 22 december 2022 heeft verklaard geen vriendin of een gezinsleven in België te hebben. Volgens verweerder is er dan ook geen sprake van een duurzame relatie. Een dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk waardoor er geen sprake is van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zelfs in de hypothese dat moet worden aangenomen dat er wel een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, motiveert verweerder dat verzoeker en zijn partner wisten dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, nu verzoeker op illegale wijze in België verblijft. Het feit dat verzoeker op het punt staat te trouwen, kan niet worden weerhouden in het kader van de bepalingen van artikel 8, §1 van het EVRM aangezien hij inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8, §2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

In tegenstelling tot hetgeen wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, voert verzoeker aan dat hij weldegelijk een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt met zijn Belgische verloofde. Hij voegt daartoe een huwelijksaangifte bij zijn verzoekschrift, alsook een bewijs van uitstel van het huwelijk.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) oordeelt dat het begrip 'gezin' niet beperkt is tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waar de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Om te bepalen of een relatie een voldoende standvastigheid heeft om te worden gekwalificeerd als 'gezinsleven' in de zin van artikel 8 van het EVRM, kan rekening worden gehouden met een aantal factoren, waaronder het al dan niet samenwonen, de aard en duur van de relatie en het al dan niet uiten van toewijding/engagement ten aanzien van elkaar, bijvoorbeeld door samen kinderen te hebben (cf. EHRM 20 juni 2002, Al-Nashif/Bulgarije, § 112; EHRM 8 januari 2009, nr. 10606/07, Joseph Grant v. Verenigd Koninkrijk, par. 30). Daadwerkelijk fysiek samenwonen/samenleven kan een belangrijk element zijn maar is niet determinerend, wel het voorhanden zijn van voldoende hechte feitelijke banden, hetgeen door andere elementen kan worden aangetoond.

De Raad stelt vast dat, gelet op de aanwezige informatie in het administratief dossier, verweerder niet op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft geoordeeld dat er *in casu* geen sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat verzoeker met zijn partner een duurzame relatie onderhoudt, die voldoende standvastig is om van een 'gezin' te spreken in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoeker geeft weliswaar te kennen dat hij met zijn partner wenst te huwen en dat ze daartoe een huwelijksaangifte hebben ingediend, doch hij ontkent niet dat hij op het moment van zijn arrestatie op 22 september 2023 niet in staat was de woonplaats van zijn partner te vermelden. Er moet ook rekening worden gehouden met het feit dat verzoeker slechts enkele maanden eerder, op 22 december 2022, heeft verklaard geen partner in België te hebben. Verzoeker maakt slechts voor het eerst tijdens zijn arrestatie op 22 september 2023 gewag van een Belgische partner. Verzoeker toont niet aan dat verweerder met de korte duur van de relatie geen rekening mocht houden bij zijn beoordeling in het kader van artikel 8 van het EVRM. Afgezien van de huwelijksaangifte, legt verzoeker verder geen concrete informatie voor waaruit de standvastigheid en duurzaamheid van zijn relatie moeten blijken. Verzoeker toont niet aan dat hij met zijn partner een beschermenswaardig gezinsleven onderhoudt in de zin van artikel 8 van het EVRM. Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet blijkt dan ook niet.

Vervolgens betwist verzoeker dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. In de eerste bestreden beslissing wordt dienaangaande gemotiveerd als volgt:

"Artikel 7, alinea 1, van de wet:

[...]

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 03.08.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van indringen in havengebied.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.”

Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissingen nergens wordt verwezen naar een opgestelde PV of naar een strafrechtelijke veroordeling. Er wordt nergens gemotiveerd waarom de TARAP/RAAVIS-verslagen zouden wijzen op het feit dat hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. Verzoeker benadrukt nog dat zijn onschuld vaststaat tot zijn schuld wettelijk is bewezen. Volgens verzoeker is geenszins bewezen dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt.

In zoverre verzoeker zich beroept op het vermoeden van onschuld en benadrukt dat hij nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld, merkt de Raad op dat dit gegeven niet verhindert dat verweerder op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen neemt wanneer hij oordeelt dat het persoonlijk gedrag van verzoeker een gevaar kan vormen voor de openbare orde. Het vermoeden van onschuld belet niet dat verweerder op grond van een eigen onderzoek een standpunt inneemt met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Verzoeker toont niet concreet aan dat verweerder op kennelijk onredelijk wijze, op basis van de door de politiediensten van Gent en Brugge gedane vaststellingen, heeft geoordeeld dat verzoeker door zijn gedrag kan worden geacht de openbare orde te kunnen schaden. Nergens uit de geldende wetgeving blijkt dat verweerder zich daarbij enkel mag baseren op een PV dat ten aanzien van verzoeker werd opgesteld. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat door de politiediensten van Brugge weldegelijk een PV werd opgesteld voor feiten van binnendringen in havengebied op 3 augustus 2022. De Raad ziet dan ook niet in welk belang verzoeker heeft bij zijn kritiek dat in de bestreden beslissingen niet naar enig PV wordt verwezen.

Verzoeker kan verder niet worden gevolgd waar hij betoogt dat uit de bestreden beslissingen niet zou blijken waarom hij door zijn gedrag de openbare orde zou kunnen schaden. In de bestreden beslissingen wordt immers expliciet verwezen naar de feiten van winkeldiefstal en het indringen in havengebied, waarbij verweerder wijst op het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact ervan. Verzoeker kan aldus niet ernstig voorhouden dat hij niet weet waarom hij een gevaar voor de openbare orde zou vormen. Evenmin toont verzoeker aan dat verweerder op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot deze vaststelling is gekomen.

In de eerste bestreden beslissing wordt verder nog gemotiveerd als volgt:

“12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 03.08.2022.”

Ook in de tweede bestreden beslissing wordt het volgende gemotiveerd:

“ Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering met uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.08.2022 dat hem betekend werd op 03.08.2022. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissing heeft uitgevoerd.”

Verzoeker stelt dat hij geen kennis heeft van een hem eerder betekend bevel of inreisverbod. Verweerder voegt bij zijn nota met opmerkingen een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 augustus 2022 en een inreisverbod van 3 augustus 2022, telkens vergezeld van een akte van kennisgeving. De akten van

kennisgeving werden echter niet ondertekend door verzoeker, waardoor niet met zekerheid kan worden gesteld dat de beslissingen van 3 augustus 2022 daadwerkelijk aan verzoeker ter kennis zijn gebracht. Dit neemt echter niet weg dat de bestreden beslissingen in de huidige procedure zijn gebaseerd op verschillende autonome motieven. Uit bovenstaande bespreking blijkt dat verzoeker niet weerlegt dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort of een geldig visum/verblijfstitel, noch dat hij een gevaar voor de openbare orde vormt. Deze motieven volstaan om de eerste bestreden beslissing te schragen. De kritiek van verzoeker dat hij nooit kennis heeft genomen van de verwijderingsmaatregel en het inreisverbod van 3 augustus 2022 doet dan ook geen afbreuk aan de wettigheid van de eerste bestreden beslissing. Wat de tweede bestreden beslissing betreft, dient te worden opgemerkt dat deze tevens is gesteund op het gegeven dat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. Ook dit motief wordt niet ontkracht door verzoeker. Gezien dit motief volstaat om de tweede bestreden beslissing te schragen, leidt verzoekers kritiek evenmin tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing.

Tenslotte betoogt verzoeker dat een inreisverbod van drie jaar *in casu* disproportioneel is. Verzoeker stelt dat niet wordt aangetoond dat eenzelfde resultaat niet kan worden bereikt door een andere, minder lange termijn. Er wordt volgens hem volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering geopteerd voor een duurtijd van drie jaar. Verzoeker wijst nogmaals op zijn Belgische partner waarmee hij samenwoont.

De duurtijd van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van 3 jaar:

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Gent op 03.08.2022 werd de betrokkene op heterdaad betrapt op feiten van winkeldiefstal.

Volgens het TARAP/RAAVIS-verslag opgesteld door de politiezone van Brugge op 03.08.2022 werd de betrokkene aangehouden omwille van feiten van indringen in havengebied.

Gezien het bedrieglijk karakter en de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat de betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Betrokkene heeft niet getwijfeld om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Betrokkene verklaart dat hij op het punt staat te trouwen met een vrouw die hij heeft leren kennen in België. Hij kan echter haar geboortenaam niet en weet ook haar woonplaats niet. In het administratief dossier kan er niks gevonden worden wat betreft een verklaring van intentie tot huwen. Betrokkene werd op 22.12.2022 nogmaals geïntercepteerd waarbij hij verklaarde geen vriendin noch een gezinsleven of kinderen te hebben. Er is dus geen sprake van een duurzame relatie. Dergelijke partnerrelatie is niet gelijk te stellen aan een huwelijk en dus is er geen sprake van een gezinsleven in de zin van art. 8 van het EVRM. Bovendien wisten zowel betrokkene als zijn partner, dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was, gelet op de illegale verblijfssituatie van betrokkene in België.

Bovendien het feit dat betrokkene op het punt staat te trouwen, kan niet worden behouden in het kader van de bepalingen van artikel 8§1 van het EVRM aangezien betrokkene inbreuken heeft gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is.

Overwegende dat de maatschappij het recht heeft zich te beschermen tegen betrokkene die geen enkele vorm van respect heeft voor haar wetten en regels, overwegende dat de openbare orde dient te worden beschermd en dat een verwijdering uit het Rijk hiertoe een gepaste maatregel vormt. Het gevaar dat betrokkene vormt voor de openbare orde, is bijgevolg superieur aan de privébelangen die hij/zij kan doen gelden in het kader van artikel 8 EVRM.”

Artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de duurtijd van het inreisverbod wordt bepaald, luidt als volgt:

“§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, met inbegrip van, in voorkomend geval, het gebrek aan medewerking overeenkomstig de artikelen 74/22 en 74/23.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

Waar verzoeker bekritiseert dat niet wordt gemotiveerd waarom hetzelfde resultaat niet zou kunnen worden bekomen aan de hand van een kortere termijn, merkt de Raad op dat artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet niet bepaalt dat de minister of zijn gemachtigde moet motiveren waarom er een bepaalde termijn wordt opgelegd en geen minder lange termijn, alleen dat de beslissing van verwijdering gepaard kan gaan met een inreisverbod van maximum drie jaar wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, wat in dit geval van toepassing is. Er wordt in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wel vermeld dat er rekening dient te worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval, wat verweerder ook heeft geëerbiedigd zoals hierboven aangegeven. Uit niets blijkt dat verweerder louter op automatische wijze een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd. Waar verzoeker betoogt dat verweerder kennelijk onredelijk of disproportioneel heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de duur van drie jaar, kan de Raad niet vaststellen dat de duur van het inreisverbod en de gevolgen daarvan buiten alle proportie zijn waardoor het ondenkbaar is dat een redelijk en zorgvuldig handelende overheid tot eenzelfde beslissing zou kunnen komen in het licht van de in de bestreden beslissing vermelde omstandigheden. Het is nu eenmaal eigen aan de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid zoals deze dat uiteenlopende beslissingen denkbaar zijn, die nochtans de toets aan het redelijkheidsbeginsel doorstaan (cf. RvS 13 oktober 2014, nr. 228.740).

De middelen zijn ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vierentwintig door:

N. MOONEN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

M. DENYS, griffier.

De griffier, De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN